

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: T. A.
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u
Blatna, Balková 1

proti
žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie
Moravskoslezského kraje
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, 30. dubna 1682/24

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2023 č. j. KRPT-214697-58/ČJ-2022-070022, o zajištění

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č.

326/1999 Sb.), prodloužena doba zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovená rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 7. 9. 2022 pod č. j. KRPT-214697-17/ČJ-2022-070022 o 40 dnů. Žalobce namítal, že délka trvání zajištění byla stanovena nepřiměřeně bez řádného odůvodnění. V rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. Za celou dobu svého zajištění neobdržel náhradní cestovní doklad. Z napadeného rozhodnutí nevyplývá zřetelně, na základě čeho se žalovaný domnívá, že k vystavení náhradního cestovního dokladu a následné realizaci jeho vyhoštění dojde během lhůty prodlouženého zajištění. Není jasné, jaké konkrétní úvahy dovedly žalovaného k závěru, že vyhoštění bude možné realizovat právě ve lhůtě 40 dnů. Zdůvodnění doby prodloužení zajištění je neurčité. Tato doba se váže především na spolupráci s marockým velvyslanectvím, to však nedává žádnou časovou vyhlídku, kdy a zda vůbec by mohlo dojít k ověření jeho totožnosti. Má za to, že dosavadní postup v řízení spíše svědčí o nemožnosti uskutečnit vyhoštění. Neschopnost příslušného státu zajistit vydání náhradního cestovního dokladu má relevanci pro hodnocení reálného předpokladu uskutečnitelnosti vyhoštění. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje laxně a veškeré úkony směřující k ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu se neúměrně protahují. Žalovaný kromě jiného cituje ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, že tomuto ředitelství je známo, že Velvyslanectví Marockého království spolupracuje a ověřuje totožnost, a proto nelze předjímat neověření totožnosti cizince. Toto odůvodnění považuje žalobce ve formě prostého tvrzení, že „je něco známo z úřední činnosti“ za zcela nedostačující a navíc odporující statistikám týkajících se ověřování totožnosti státních příslušníků Maroka. Rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítal, že namísto jeho zajištění měl žalovaný zejména s ohledem na aktuální délku trvání zajištění, použít některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Jako důvod nemožnosti uložení zvláštních opatření žalovaný opakovaně uváděl pouze domněnku, že bude mařit správní vyhoštění, protože se na území České republiky pohyboval bez příslušných dokladů a že nebude respektovat orgány České republiky. Podle napadeného rozhodnutí důvodem k jeho zajištění je fakticky pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Nepáchal žádnou trestnou činnost ani žádnou jinou protiprávní činnost. Žalovaný nemá dostatečně prokázáno, že by v případě uložení povinnosti v rozhodnutí o správním vyhoštění toto nerespektoval. Žalobce dále poukázal na tu skutečnost, že trpí závažnými psychickými problémy a v důsledku zajištění u něho propukají sebevražedné sklony. V minulosti se kvůli psychické frustraci a trýzni zajištění opakovaně pokusil o sebevraždu. Konkrétně 12. 12. 2022 a 30. 1. 2023 v Zařízení pro zajištění cizinců ve Vyšních Lhotách a 15. 2. 2023 v Zařízení pro zajištění cizinců v Balkové, pročež byl dvakrát hospitalizován v Nemocnici ve Frýdku – Místku a jednou v Plzni. Obdržel v pořadí již čtvrté rozhodnutí o prodloužení zajištění, což má velice negativní dopad na jeho psychiku. Celou situaci ještě umocňuje skutečnost, že během zajištění mu zemřela matka. Všechny tyto faktory v kombinaci se stísněnými prostory zařízení a omezenou možností pohybu jej přivádějí k myšlenkám vzít si život. Dle žalobce žalovaný prodloužení doby zajištění zdůvodnil šablonovitě a vůbec z něj není patrné, zda žalovaný zohlednil jeho konkrétní situaci.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Citoval skutková zjištění a závěry napadeného rozhodnutí.
3. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, bez jednání, neboť žalobce ve lhůtě do 5 dnů od podání žaloby nenavrhl konání ústního jednání. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2023 č. j. KRPT-214697-58/ČJ-2022-070022 žalovaný podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., prodloužil dobu zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění stanovenou rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, ze dne 7. 9. 2022 pod č. j. KRPT-214697-17/ČJ-2022-070022, o 40 dnů. Co se týká skutkových zjištění, z nichž žalovaný vycházel, a jak jsou tato uvedena v napadeném rozhodnutí, soud na ně v podrobnostech odkazuje, neboť zcela korespondují s obsahem spisu a jsou správná.
5. Ze správního spisu se podává, že v rozhodnutí ze dne 7. 9. 2022 č. j. KRPT-214697-17/ČJ-2022-070022, jímž žalovaný rozhodl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění a dobu zajištění podle § 124 odst. 3 téhož zákona stanovil na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, žalovaný vycházel ze zjištění, že dne 7. 9. 2022 v katastru území obce Lanžhot v prostoru bývalého hraničního přechodu se Slovenskem, byl mezi cizinci kontrolován také žalobce. Byl vyzván k předložení cestovního dokladu a prokázání oprávněnosti vstupu na území České republiky. Totožnost žalobce byla zjištěna až po sepsání čestného prohlášení za přítomnosti tlumočníka. Žalobce k pobytové kontrole nepředložil žádný cestovní doklad, ani povolení k pobytu. Vzhledem k podezření, že cizinec na území České republiky vstoupil nebo pobývá neoprávněně bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, byl dne 7. 9. 2022 v 10.00 hodin zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Dne 7. 9. 2022 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona č. 326/1999 Sb., ve kterém mu bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Rozhodnutí ze dne 7. 9. 2022 č. j. KRPT-214697-20/ČJ-2022-070022 nabylo právní moci dne 24. 9. 2022. V průběhu správního řízení byl s žalobcem sepsán protokol. Při výslechu žalobce kromě jiného uvedl, že Maroko opustil z ekonomických důvodů. Proto chtěl odejít do Španělska, kde má kamarády, aby tam pracoval na poli. V listopadu 2021 si zakoupil letenku a odletěl do Turecka. Tam bydlel na ubytovně 25 dnů. Následně přeplaval hraniční řeku do Řecka. Ze Soluně šel pěšky na hranice s Albánií. Tam zůstal 3 dny. Poté pokračoval do Černé Hory. Odtud se dostal až na hranice se Srbskem. Tam ve městě Tutim pracoval 4 měsíce v továrně, aby si vydělal peníze na další cestu a mohl je také poslat rodině. Po 4 měsících odešel do města Sobotika, které se nachází na hranici s Maďarskem. Čtyři dny pak šel pěšky, než se dostal na parkoviště, kde byly odstavené nákladní vozy. Tam si vlezl pod podvozek a vystoupil až v České republice. Myslel si, že nákladní vozidlo jede do Rakouska. Odtud by se dostal do Švýcarska, ze Švýcarska do Francie a z Francie do Španělska. Nemá žádný doklad. Je si vědom skutečnosti, že pro pobyt na území České republiky potřebuje platné vízum a cestovní doklad. Je si plně vědom skutečnosti, že je zde neoprávněně. V České republice nebo v Evropské unii nemá žádné příbuzné, ani osobu, kvůli které by případné ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené. V České republice nemá žádné vazby, ať již ekonomické, kulturní,

společenské apod. Na dotaz, zda má dostatek finančních prostředků k vycestování, odpověděl, že má u sebe 10 Euro. Peníze by mu mohl poslat kamarád. Není mu známa žádná překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval návrat do domovské země. Rovněž mu tam nehrozí nějaké nebezpečí. Lékaře nenavštěvuje. Není si vědom, že by byl nemocný, neužívá žádné léky.

6. Dne 29. 11. 2022 vydal žalovaný rozhodnutí podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., jímž prodloužil zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 60 dnů, tedy do 3. 2. 2023. Toto rozhodnutí žalovaný napadl u soudu žalobou. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19. 12. 2022 č. j. 19 A 29/2022-22 žalobu žalobce zamítl. Další rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění vydal žalovaný 30. 1. 2023 pod č. j. KRPT-214697-54/ČJ-2022-070022. Dobu zajištění prodloužil o 30 dnů. Rozhodnutí nabylo právní moci 30. 1. 2023. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí ze dne 1. 3. 2023 č. j. KRPT-214697-58/ČJ-2022-070022. V době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění a opakovaně prodloužené výše uvedenými rozhodnutími o prodloužení doby trvání zajištění se ovšem nepodařilo správní vyhoštění realizovat. V daném případě se dosud nepodařilo na Zastupitelském úřadu Maroka zjistit totožnost žalobce a zabezpečit mu cestovní doklad. Žalovaný poukázal na to, že dne 27. 2. 2023 po předchozí telefonické konzultaci ke stavu ověřování cizince obdržel sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, ve kterém se uvádí, že byly provedeny všechny úkony, které je třeba realizovat ke zjištění totožnosti žalobce. Veškeré dokumenty potřebné pro ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu byly dne 29. 9. 2022 zaslány na Velvyslanectví Marockého království v České republice.
7. Dne 27. 10. 2022 bylo na Velvyslanectví Maroka zasláno dožádání týkající se stavu ověřování totožnosti, na které však Ředitelství služby cizinecké policie neobdrželo žádnou odpověď. Naposledy dne 17. 2. 2023 bylo telefonicky hovořeno s Velvyslanectvím Maroka ohledně stavu ověřování totožnosti žalobce. Zástupcem Velvyslanectví Maroka bylo sděleno, že v současné době nadále probíhá ověřování totožnosti cizince u příslušných orgánů v Marockém království. Taktéž bylo ze strany Velvyslanectví Maroka sděleno, že nejsou schopni určit dobu, po kterou bude ještě probíhat ověřování cizince příslušnými orgány v Marockém království. Sdělení obsahuje také údaj o tom, že v roce 2022 se u 8 osob podařilo ověřit totožnost, 5 osobám byl Velvyslanectvím Maroka vydán náhradní cestovní doklad a u 5 osob byl zrealizován návrat do země původu. K 10 osobám obdrželo ŘSCP informaci, že se marockým úřadům nepodařilo ověřit jejich totožnost. U ostatních zajištěných osob ověřování totožnosti stále probíhá. Z předchozích zkušeností je zřejmé, že minimální doba ověření totožnosti dalece přesahuje 120 dnů, přesnou lhůtu však stanovit nelze. Spolupráce s Velvyslanectvím Maroka se začala postupně zlepšovat až v druhé polovině roku 2022, proto počty zajištěných/ověřených/vyhoštěných osob mohou být zavádějící a nemusí přesně vyjádřit pozitivní zlom v činnosti Velvyslanectví Maroka ve srovnání s předchozími lety. Žalobci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat do země původu ve smyslu § 123a zákona č. 326/1999 Sb. Do programu dobrovolného návratu se odmítl přihlásit. Prohlásil, že se v žádném případě nechce vrátit do země původu. Pokud dojde k ověření totožnosti žalobce a Velvyslanectví Maroka cizinci vystaví náhradní doklad, bude ze strany ŘSCP přistoupeno k zajištění realizace správního vyhoštění. Prodloužení doby zajištění žalovaný v napadeném rozhodnutí o dalších 40 dnů žalovaný odůvodnil závěrem, že v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany Marockého království a je

zde proto, i s ohledem na již uběhlou délku zajištění, namíste využít oprávnění dle § 125 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Doba prodloužení zajištění o 40 dnů je zdůvodnitelná vzhledem k výše uvedené složitosti komunikace s Velvyslanectvím Marockého království a následné přípravě realizace vyhoštění, jak uvedlo ŘSCP ve sdělení ze dne 27. 2. 2023.

8. Žalovaný konstatoval, že nebyl do dnešního dne oprávněn realizovat správní vyhoštění žalobce z území České republiky vzhledem k tomu, že cizinec stále nedisponuje platným cestovním dokladem. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území České republiky existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění a tudíž realizace vyhoštění je reálně možná. Zajištění žalobce bylo prodlouženo právě s ohledem na délku procesu ověřování jeho totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, kterou však zapříčinily prodlevy na straně marockých orgánů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že v jednání žalobce shledal rozpor se zájmem společnosti na dodržování podmínek pro vstup a pobyt cizinců na území České republiky, kdy neoprávněný pobyt a nerespektování povinností mu uložených, je negativním jevem, ohrožující zájem státu na tom, aby platné právní předpisy byly dodržovány a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují. Dle žalovaného v daném případě je důvod se domnívat, že žalobce na území České republiky nebude nadále respektovat orgány České republiky. Konstatoval, že osoba, která vědomě a úmyslně nerespektuje povinnosti jí uložené, neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie. Zdůraznil, že žalobce uvedl, že k opuštění domovského státu jej vedla ekonomická situace a jeho cílovou zemí je Španělsko. Žalovaný dospěl k závěru, že důvěryhodnost žalobce je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude skrývat, a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Za tohoto stavu a popsanych skutečností vyslovil názor, že uložení zvláštních opatření by bylo neúčelné. Poukázal také na to, že na území se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či ji měl v péči. Neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce vyhostit a správní vyhoštění je v tomto ohledu potencionálně možné, nic mu nebrání.
9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. Podle ust. § 124 odst. 3 téhož zákona, policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

11. Podle ust. § 125 odst. 1 téhož zákona, doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi, nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.
12. Podle ust. § 125 odst. 2 písm. c) citovaného zákona, policie je oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 – 124b i nad dobu stanovenou v odstavci 1 za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí.
13. Podle ust. § 125 odst. 3 téhož zákona, doba trvání zajištění podle odst. 2 písm. a) a b) nesmí překročit v souhrnu 545 dnů, podle odst. 2 písm. c) 365 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. O prodloužení doby trvání zajištění vydá policie rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
14. Krajský soud předně konstatuje, že žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tomto posuzovaném vycházel především ze zjištění, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Z jeho výpovědi před správním orgánem plyne, že z Maroka odešel z ekonomických důvodů pro nedostatek práce a jeho cílovou zemí je Španělsko. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 171/2015-52 se podává, že cizince lze podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců zajistit mj. právě v případě, že jde o nelegálně pobývajícího cizince deklarujícího záměr pokračovat do další země EU. Neopominutelným faktem je, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány Maroka, nebyl stále ukončen, protože nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k nějaké změně, která by mohla mít vliv na důvody zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje potřebným dokladem, neuvedl žádné nové skutečnosti, které by měly vliv na posouzení prodloužení zajištění, tyto skutkové okolnosti případu zůstávají neměnné a důvody pro trvání zajištění žalobce jsou shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění a tyto důvody nadále trvají. Dle názoru soudu v souladu s ustálenou judikaturou žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůvodnil prodloužení zajištění nezměněnými skutkovými okolnostmi od doby vydání prvního rozhodnutí o zajištění žalobce (viz rozsudek NSS č. j. 1 As 90/2011-124). Rovněž uvedl, proč dosud vyhoštění nebylo možné realizovat. Své přesvědčení o tom, že vyhoštění je v době, o kterou se zajištění prodlužuje, alespoň potenciálně možné, zdůvodnil mj. skutečností, že Velvyslanectví Maroka spolupracuje s tuzemskými orgány, činí kroky ke zjišťování totožnosti osob a na základě dosavadních skutečností je důvodné v dané době předpokládat realizaci vyhoštění (viz rozsudky NSS č. j. 7 As 139/2012-59, č. j. 7 Azs 8/2014-20). Ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění a také s přihlédnutím na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů Maroka, a i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění. Z výše citovaného obsahu správního spisu vyplývá zcela jasně, že ze strany policie bylo vynaloženo veškeré úsilí a byly učiněny veškeré možné kroky k ověření totožnosti žalobce a k získání cestovního dokladu žalobce. Je zřejmé, že k prodlení dochází na straně správních orgánů Maroka. Soud z důvodů výše uvedených, jak jsou přezkoumatelné

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

uvedeny v napadeném rozhodnutí, shledal naplnění podmínky pro prodloužení doby zajištění nad 180 dnů, jak je uvedena v § 125 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a odůvodnění napadeného rozhodnutí i uvedení důvodu pro prodloužení zajištění žalobce o dalších 40 dnů je dostatečné. Za situace, kdy bylo zjištěno, že žalobce nemá žádnou stálou adresu pobytu na území České republiky, přicestoval zde 7. 9. 2022 v podvozku kamionu, jeho cílovou zemí je Španělsko, souhlasí soud se správním orgánem, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v tomto případě bylo neúčelné. Pokud jde o žalobcem tvrzené psychické problémy, k tomu soud uvádí, že do dne vydání rozhodnutí soudu žalobce ke svým tvrzením žádné lékařské nálezy nedoložil. V průběhu správního řízení v rámci svého výslechu uvedl, že nemá žádné zdravotní problémy. Ke dni rozhodnutí soudu žalobce tedy nedoložil žádné lékařské zprávy, z nichž by vyplývaly zdravotní problémy, o nichž tvrdí, že souvisejí se zajištěním.

15. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je zcela v souladu se zákonem, je přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
16. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 27.03.2023

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně